

İŞÇİ SINIFI SESSİZ Mİ KALACAK?

Aydınlık Gazetesi, 12 Kasım 2016

Yıldırım Koç

Türkiye’de günümüzde gelir getirici bir işte çalışanların yüzde 70’i ücretli. Bu insanlar yaşamını yalnızca veya ağırlıklı olarak işgücünü satarak kazanıyor. Sayıları 18 milyonu aşkın.

Bu insanların yanı sıra, evlerinde parça başı ücretle bir işverene mal üreten, ev hizmetlerinde çalışan, internet üzerinden parça başı iş yapan yüzbinlerce işçi var.

Aktif olarak iş aramayıp çalışmaya hazır olanlarla birlikte sayıları 6 milyonu bulan işsizlerimiz de işgüçlerini satmaya çalışan, ancak bunu başaramayan işçiler.

Bir de işçi ve memur emeklileri var; sayıları 6,4 milyon kadar.

Peki, bir eylem oluyor, bu toplam 30 milyon insanın ve ayrıca geçimleri onlara bağlı olan daha milyonların kaçı bu eyleme katılıyor?

TPAO işçileri özelleştirmeye bugün tepki veriyor.

İşçi sınıfı onları destekliyor mu?

2015 yılında metal işkolunda Türk Metal’e karşı Bursa’da başlayan ve diğer illerdeki fabrikalara yayılan bir eylem dalgası yaşandı. Diğer işkollarında bir hareketlilik oldu mu?

Belirli fabrikalarda, bazı işkollarında, bazı bölgelerde yaşanan işçi/memur eylemleri başka ülkelerde yaşananlardan çok daha fazla. Ancak bunlardan hareketle işçi sınıfının ayağa kalktığından söz edilemez.

Yalnızca oturduğu minder tutuşan ayağı fırlıyor. Demek ki henüz işçi sınıfımızın geniş kesimlerinin oturduğu minder daha tutuşmamış.

Minder Ne Zaman Tutuşacak

Kapitalizm ve özellikle emperyalist sömürü altındaki çarpık bir kapitalizmde işçi sınıfının yaşam standartları sürekli olarak artırılabilir mi?

Asgari ücret, memur maaşları, emekli aylıkları sürekli olarak yükseltilebilir mi?

Hayır.

Kapitalizm belirli aralıklarla krizler yaşar. Ayrıca çeşitli biçimlerde savaşlar da kaçınılmazdır. Emperyalist ülkelerde bile krizler ve savaşlar, işçi sınıflarının haklarını geriye götürür. Türkiye gibi ülkelerde bir de emperyalist sömürü, yerli ve yabancıların yağma ve talanı, emperyalistlerin yaşadıkları krizi bu ülkelere ihraç etme çabaları vardır.

AKP Neyi Başardı?

AKP döneminde, 2008 yılında başlayan küresel krize rağmen, asgari ücret, memur maaşları ve emekli aylıklarının satınalma gücü artırılabilir.

AKP bunu nasıl başardı?

AKP döneminde iç ve dış borç faiz ödemelerinin toplam devlet bütçesi içindeki payı 2002 yılında yüzde 51,0 idi. Bu oran 2012 yılında yüzde 13,4’e düşürüldü. AKP bu yolla büyük yeni kaynağa kavuştu.

1986-2003 döneminde yapılan toplam özelleştirme 8,2 milyar dolardı. AKP 2004-2016 döneminde 60,0 milyar dolarlık özelleştirme yaptı ve bu paraları kullandı.

Deniz Bitti

Ekonomiyi canlandırmada inşaat sektörü kullanıldı; ancak onda da artık tıkanma var.

AKP iktidara geldiğinde, belediyeler hariç merkezi yönetimin toplam iç borcu 150 milyar liraydı. 2015 yılında bu borç 440 milyar lira oldu.

AKP iktidara geldiğinde özel sektörün dış borcu 43 milyar dolardı, şimdi 299 milyar dolar. Kamunun dış borcu da 65 milyar dolardan 122 milyar dolara yükseldi.

AKP, açılım sürecinde savunma ve güvenlik giderlerini kısımaya çalışıyordu. Bu giderler günümüzde giderek artıyor ve daha da artacak.

Suriyeli sığınmacıların kamu harcamaları üzerindeki yükü de yükselecek.

Tüm bunlara, emperyalist güçlerin ve Fethullahçı casusluk ve terör örgütünün iktisadi krizi derinleştirme çabaları eklenecek.

AKP açısından deniz bitti.

İşçi sınıfının en geniş kesimlerinin oturduğu minder artık tutuşuyor.

Zayıf bir iktidar algısı bu eğilimi daha da güçlendirecek.

Sorunlar artıp dayanılmaz bir noktaya geldiğinde ve hayat başka çare bırakmadığında, işçi sınıfının neler yapabildiğini göreceğiz.